

## **Prelatens brev (mars 2011)**

Vardagslivet erbjuder många tillfällen för att visa Gud vår önskan att närma oss Honom. Fastetiden, påpekar Prelaten, är en särskild period för att engagera sig med mer kärlek.

2011-03-21

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

”Det finns inte något som är så behagligt och älskat av Gud som att människor omvänder sig till honom i

uppriktig ånger.”[1] Dessa ord är ständigt aktuella och ännu mer de kommande veckorna, eftersom fastan börjar om åtta dagar. I askonsdagens liturgi uppmanar Kyrkan oss inlevelsefullt med den helige Paulus ord: *kasta inte bort den nåd ni tar emot från Gud. Han säger ju: Jag bönhörde dig när stunden var inne, jag hjälpte dig på frälsningens dag.*[2]

Med en kristen syn på livet **är varje stund inne och varje dag är frälsningens dag, men Kyrkans liturgi**, säger den helige Fadern, **tillämpar dessa ord på ett alldeles särskilt sätt på fastetiden.**[3] De veckor som vi har framför oss är särskilt passande för att närma oss Herren ännu en gång, dragna av hans nåd. Låt oss be den helige Ande om att upptäcka allvaret i denna kallelse så att dessa dagar inte går spårlösa förbi (den helige Josemaría uttryckte sig så) **likt vatten som**

*rinner över stenar.[4] Jag skall låta mig indränkas, förvandlas, jag skall omvända mig, jag skall åter vända mig till Herren, älska honom som han vill bli älskad.[5]*

Låt oss inte bara tänka på en syndares omvändelse som vill öppna sig för nåden och på detta sätt går från den andliga döden till Livet med versal. Även vardagliga förändringar leder en kristen kvinna eller man att närma sig Gud mer och att delta i Kristi liv med större intensitet genom att ofta ta emot sakramenten, växa i böneanda och att stå till konkret och effektiv tjänst för andras andliga och materiella behov. Såsom Benedikt XVI förklarar, **innebär omvändelsen att gå mot strömmen, där ”strömmen” är en ytlig, inkonsekvent och illusorisk livsstil som ofta drar oss med sig, behärskar oss och gör oss till det ondas slavar, eller i alla fall fångna av den moraliska**

**medelmåttigheten. Med omvändelsen, däremot, längtar vi efter det kristna livets höga mål och håller oss till det levande och personliga Evangeliet, vilket är Kristus.[6]**

I Kyrkan har Herren lämnat många vägar öppna, många sätt som leder till upprepade personliga omvändelser, vilka är så nödvändiga i det kristna livet. Låt oss med hjälp av den helige Josemarías ord påminna oss om att dessa andliga förändringar bör genomföras med uthållighet, och till och med många gånger under dagen. ***Börja om? Ja! Varje dag då du gör en akt av ånger (och vi bör göra många varje dag) börjar du om, för därigenom ger du Gud ny kärlek.***

**[7]** Tänker vi ofta på att Gud väntar på oss i denna stund? Stannar vi upp och tänker: "Vad vill du ha av mig, Herre"? Leds vi av iveren att närma oss Jesus Kristus mer och mer?

Nu vill jag ändå ta upp några särskilda sätt att återuppta vandringen mot vänskapen med den helige Treenigheten: andliga flerdagsreträtter som på många platser äger rum oftare under fastan. Självfallet erbjuds dessa inte endast under dessa veckor, men fastetidens liturgi, med dess brådskande appell till livsförändring, inbjuder många kristna att delta i någon sådan aktivitet dessa dagar. Samma sak kan man säga om månadsreträtter som upptar en viktig plats bland de andliga utbildningsmedel som prelaturen erbjuder tusentals personer över hela världen.

Den helige Josemaría påpekade att denna andliga övning är vanlig i Kyrkan allt sedan de första århundradena. När någon ville förbereda sig för ett uppdrag eller helt enkelt kände behovet att svara på nådens beröringar med större hängivelse, försökte denna person

alltid att umgås med Herren mer intensivt. ***Redan de första kristna gjorde reträtter. Efter Kristi himmelfärd ser vi apostlarna och ett stort antal troende samlade i nattvardssalen i sällskap med Jungfru Maria i väntan på att den Hjälpare som Jesus hade utlovat skulle utgjas över dem. Där finner den helige Ande dem perseverantes unanimitet in oratione (Apg 1:14), försjunkna i bön. På samma sätt gjorde de som i den första kristna tiden hängav sig åt Gud i sina hem utan att skilja sig från de andras liv; och de eremiter som vandrade ut i öknen för att i ensamhet ägna sig åt Gud ... och åt arbetet! (...). Alla kristna som uppriktig har brytt sig om sin själ har på ett eller annat sätt gjort sina reträtter. Det handlar ju om en kristen vana.***[8]

Allt sedan de första åren i Verket har vår grundare lagt stor vikt vid dessa

stunder som helt och hållet ägnas åt bön och rannsakan, vilka är mycket nödvändiga för att kunna behålla ett brinnande inre liv. ***Vad skall du och jag göra under dessa reträttedagar?*** frågade han sig vid ett tillfälle och svarade: ***umgås mycket med Herren, söka efter Honom, som Petrus, för att ha ett personligt samtal med Honom. Lägg märke till att jag säger samtal: en dialog mellan två, ansikte mot ansikte, utan att gömma sig i anonymiteten. Vi behöver denna personliga bön, denna innerlighet, detta direkta umgänge med Gud vår Herre.***[9]

I början av sitt pontifikat rekommenderade Benedikt XVI på nytt de andliga reträtterna, i ***synnerhet dem som man gör i total tystnad.***[10] Och i hans traditionella Fastebudskap för detta år understryker han med hänvisning till den andra söndagens

evangelieläsning, den om Herrens förvandling på berget Tabor: **Det är en inbjudan att avlägsna sig från vardagslivets oväsen för att sjunka in i Guds närvaro: varje dag vill Han förmedla ett ord som tränger in i djupet av vår själ, där han skiljer mellan rätt och orätt (jfr Heb 4:12) och stärker viljan att följa Herren.**[11]

För att dra nytta av dessa medel för ***utbildning och omvandling***, som vår Fader definierade dem, är det nödvändigt att samla sina sinnes- och själsförmågor. Om man inte gör detta är det mycket svårt (för att inte säga omöjligt) att upptäcka de insikter som Hjälparen inger i själen och att höra hans röst, som föreslår konkreta områden för vår kamp för att följa Jesus Kristus på nära håll och vandra i hans takt.

Därför föreslår jag er, mina döttrar och söner, att inte eftersätta denna

aspekt – tystnaden – under månadsreträterna och de årliga reträtterna, med den nödvändiga anpassningen till deras konkreta omständigheter som deltar i dessa utbildningsmedel. I själva verket kan man inte jämföra deltagare som redan har en viss erfarenhet av andliga saker med sådana som tar sina första steg i det kristna livet. Såsom den trogne och kloke förvaltaren som Evangeliet talar om, bör man kunna *dela ut maten i rätt tid*.[12]

Därför bör man utifrån de apostoliska verksamheternas utveckling och de konkreta deltagarna organisera reträtterna efter att ha tänkt igenom deltagarnas situationer ur en övernaturlig synvinkel, även om detta innebär att man måste mångdubbla antalet reträtter. Av samma anledning inskräpte alltid vår grundare att reträtter, cirklar o.s.v. inte ställs in,

även om färre personer deltar än man hade förutsett: även om bara en dyker upp.

Kort sagt, reträttedagarna – som vi kan läsa i Plogfåran – bör vara en tid för ***inre samling för att lära känna Gud och dig själv och därigenom göra framsteg. En nödvändig tid för att upptäcka vad man behöver förändra och hur: Vad måste jag göra? Vad måste jag undvika?***

[13] Under dessa dagar, säger den helige Josemaría också, ***måste din samvetsrannsakan vara djupare och mer omfattande än den du annars brukar göra på kvällen. Annars kommer du att försumma ett utmärkt tillfälle till omvändelse.***[14]

Fastans liturgi erbjuder omfattande underlag till meditation, vilket Påven understryker i sitt Fastebudskap. Det evangelieställe där Jesus frestas i öknen, som vi läser den första

söndagen, påminner oss om att **när man följer Jesu föredöme och är i förening med Honom innebär den kristna tron en kamp ”mot herrarna över denna mörkrets värld” (Ef 6:12), där djävulen verkar och inte tröttnar på, även idag, att fresta människan som vill närma sig Herren.**<sup>[15]</sup> Vi bör därför tänka på om vi förbereder oss för denna kamp och tillgriper med tillförsikt de övernaturliga medlen. Den helige Josemaría föreslog oss att ha en mycket övernaturlig taktik: ***Du för krig - ditt inre livs dagliga strider - i ställningar som du själv väljer att lägga långt från din fästnings bastanta murar. Och därför anfaller fienden just där: din lilla uppoffring, din sedvanliga bön, ditt välordnade arbete och din levnadsplan, men det blir svårt för honom att nå ända fram till din fästnings lätt intagbara citadell. Och om han lyckas, så är han redan utmattad.***<sup>[16]</sup>

Nästföljande söndag kommer vi att höra den himmelske Faderns röst som pekar på Kristus och säger: *Detta är min älskade Son, han är min utvalde. Lyssna till honom.*[17] Vi bör anstränga oss mer för att i stunderna av vår personliga bön upptäcka det som Herren säger till var och en av oss, för att sätta det i praktiken. Vi bör även se efter hur vi stöder oss på den nåd som kommer till oss genom sakramenten och även på de råd som vi får i den personliga andliga vägledningen.

Då tredje Fastesöndagen kommer, den 27 mars, framlägger liturgin **Jesu bön till den samariska kvinnan: ”Ge mig något att dricka” (Joh 4:7), vilken (...) uttrycker Guds lidelsefulla kärlek till varje människa och i vårt hjärta vill väcka önskan att som gåva få ”ett flöde som ger evigt liv” (Joh 4:14).** [18] Låt oss med iver upptäcka kallelsen att alltid hålla för ögonen

att vi, hans lärjungar, bör bära hans ljus och nåd överallt, framför allt genom att hjälpa våra vänner och släktingar att försona sig med Gud och vända sig till botens sakrament samt inbjuda dem att delta i någon endags- eller flerdagsreträtt under dessa veckor.

Vi närmar oss den helige Josefs högtid, Kyrkans och Verkets skyddspatron. Låt oss förbereda oss för att den 19 mars med tacksamhet och glädje förnya vårt *kärleksåtagande* med Herren i Verket och för att med tillförsikt be den helige Patriarken att utverka nådegåvan från Gud att många män och kvinnor, av alla åldrar och livsvillkor, bestämmer sig för att följa Jesus Kristus i Opus Dei.

Dessutom infaller den dagen ännu en årsdag av det högtidliga verkställandet av bullan *Ut sit*, med vilken den mycket älskade Johannes

Paulus II upprättade Opus Dei som personalprelatur. Den fastställer prästers och lekmäns organiska samarbete för att genomföra den ingivelse som Herren nedlade i den helige Josemarías själ den andra oktober 1928. Vi är förpliktade att vara mycket trogna, medvetna om att den helige Ande har velat ha denna struktur i Andra vatikankonciliet och på så sätt öppnat upp en väg för Kyrkans pastoral behov.

Den 28 mars infaller en ny årsdag av vår Faders prästvigning. Låt oss därför tacka den heliga Treenigheten mycket eftersom var och en av oss verkligen är barn till vår grundares svar som ledde honom till att ta emot Kristi prästadöme. Utan hans generösa och totala bejakande av Guds vilja, skulle Opus Dei inte finnas i Kyrkan. Verkets grundande framstår som svaret på den fråga – ***Varför blir jag präst?*** – som vår Fader ställde till sig själv under sina

år i prästseminariet i Saragossa och som utgör grunden för det djupaste skälet till hans beslut att inleda och fortsätta på denna väg.

Låt oss anropa hans förbön och be om att antalet prästkallelser ökar i alla länder: trogna män som är förälskade i Gud, som ägnar sig med glädje åt att tjäna själarna, med full trohet till Påven och i nära förening med sina respektive stiftsbiskopar. Må vi också be för att inte heller Verket saknar de präster som behövs för att ta hand om de apostoliska verksamheter som Herren kräver av oss. Låt oss samtidigt enträget be den heliga Treenigheten om att vi katoliker, män och kvinnor, alla främjar det prästerliga sinnelag som Herren har nedlagt i var och en av oss.

Upphör inte att be för Påven och hans medarbetare, i synnerhet den första veckan i Fastan då de andliga

övningarna predikas i den romerska kurian. Även vi kommer att ta vara på dessa dagar för att göra vår årliga reträtt. Jag ser med sann iver fram emot att ni andligen håller mig sällskap under dessa dagar. Jag drar mig inte för att säga er att jag varje dag ber Herren om att ingen må förspilla den ström av nåd som Gud ger oss i dessa utbildningsmedel.

Med all sin tillgivenhet välsignar er  
er Fader

+ Javier

Rom den 1 mars 2011

[1] Sankt Maximus Bekännaren,  
*Epistula* 11 (PG 91,454).

[2] Missale, Askonsdagen, Andra  
läsningen (2 Kor 6:1-2).

[3] Benedikt XVI, Tal vid den  
allmänna audiensen, 17/ 2 2010.

[4] Sankt Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 59.

[5] *Ibid.* [6] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 17/2 2010.

[7] Sankt Josemaría, *Forja*, nr 384.

[8] Sankt Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 25/2 1963.

[9] *Ibid.* [10] Benedikt XVI, Tal till en grupp biskopar vid deras besök *ad limina*, 26/11 2005.

[11] Benedikt XVI, *Fastebudskap för Fastan 2011*, 4/11 2010, nr 2.

[12] Luk 12:42.

[13] Sankt Josemaría, *Plogfåran*, nr 177.

[14] Sankt Josemaría, *Vägen*, nr 245.

[15] Benedikt XVI, *Fastebudskap inför Fastan 2011*, 4/11 2010, nr 2.

[16] Sankt Josemaría, *Vägen*, nr 307.

[17] Matt 17:5.

[18] Benedikt XVI, *Fastebudskap inför Fastan 2011*, 4/11 2010, nr 2.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad  
från [https://opusdei.org/sv-se/article/  
prelatens-brev-mars-2011/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-mars-2011/) (2026-03-10)